

opusdei.org

Carta del Prelat (Maig 2007)

Carta de Mons. Xavier Echevarría als fidels de l'Opus Dei. En aquestes lletres, el Prelat invita a tractar amb més intensitat la Mare de Déu durant el mes de maig, i defensar i cuidar la família.

07/05/2007

Estimats, que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

Al llarg del Temps pasqual, les lectures de la missa ens presenten

escenes de les Actes dels Apòstols. És una immensa alegria comprovar que des del principi, des del dia de la Pentecosta, els primers fidels tenien la clara consciència de constituir la nova família de Déu a la terra, fundada en el sacrifici pasqual de Crist i en l'efusió de l'Esperit Sant. Omplim-nos de goig i de responsabilitat, perquè l'Església, sempre jove, som nosaltres, cadascú.

Sant Lluç testimonia que aquells primers germans nostres en la fe *perseveraven assíduament en la doctrina dels Apòstols i en la comunió, en la fracció del pa i en les oracions (Act 2, 42)*. I afegeix que *la multitud dels creients no tenia sinó un sol cor i una sola ànima (Act 4, 32)*.

Una conseqüència immediata d'aquest saber-se i sentir-se família de Déu era l'audàcia apostòlica, la valentia per parlar de Jesús a les persones amb què es trobaven, sense

aturar-se davant la por o els respectes humans. *Proclamaven la paraula de Déu amb llibertat*, diu l'evangelista; que subratlla: *amb gran poder de miracles, els apòstols donaven testimoniatge de la resurrecció del Senyor Jesús; i eren molt ben vistos tots ells (Act 4, 31.33).*

Darrere aquest quadre magnífic, on hi destaquen el lògic entusiasme per Jesús ressuscitat i l'afany apostòlic dels primers cristians, s'endevina — com us deia— la convicció de saber-se família de Déu a la terra: aquesta família, unida per llaços molt més forts que els de la sang, que el Senyor havia anunciat en la seva predicació: *heus aquí la meva mare i els meus germans. Perquè aquell qui faci la voluntat del meu Pare del cel, aquest m'és germà i germana i mare (Mt 12, 49-50).*

Aquesta afirmació de Jesús s'aplica en primer lloc a la Mare de Déu

santíssima, perquè gràcies a la seva plena adhesió a allò que l'Arcàngel li havia anunciat de part de Déu, es va dur a terme el gran misteri de l'encarnació del Verb. D'ella van aprendre els primers cristians a comportar-se com fills de Déu, com germans de Jesucrist.

Alguns Pares de l'Església ressalten el paper insubstituïble de Maria com a Mare a l'Església primitiva, després de l'Ascensió de Jesucrist al Cel i la vinguda del Paràclit. Per exemple, en un llibre atribuït a sant Màxim el Confessor, es refereix que «quan els Apòstols es van dispersar pel món sencer, la santa Mare de Crist, com a Reina de tots, habitava al centre del món, a Jerusalem, a Sió, amb l'Apòstol predilecte que Jesucrist el Senyor li havia donat com a fill» (*Vida de Maria* atribuïda a sant Màxim el Confessor, n. 95: "Testimoniari del primo millennio ", vol. II, p. 259).

Aquestes consideracions resulten molt oportunes en el mes de maig, especialment dedicat —en gran part del món— a la Mare de Déu santíssima. Complint la missió que li havia confiat el seu Fill en la Creu, la Mare de Déu es comporta en tot moment com a Mare dels cristians, com a Mare de l'Església. Us invito a considerar el goig de sant Josepmaria, quan —al començament d'aquest mes— comprovava que «la devoció a la Mare de Déu sempre és viva, i desperta en les ànimes cristianes l'impuls sobrenatural per obrar com *domestici Dei* (Ef 2, 19), com a membres de la família de Déu» (Josepmaria Escrivà, *És Crist que passa*, n. 139).

Penso que no és atrevit arribar a la conclusió que sant Josepmaria ha estat un innovador o, si voleu, un sant que ha tret immenses riqueses i llums de la Sagrada Escripura. Solia repetir que el cristià —i,

concretament, l'home, la dona de l'Opus Dei— fa, del carrer, temple, perquè converteix les ocupacions en culte i alabança a la Trinitat. I jo veig en aquestes paraules de l'homilia que acabo de citar quelcom molt característic, que moltes persones han comentat: pel seu tracte, per la seva conversa, sant Josepmaria convertia en una altra Betània els llocs més dispars on es movia. Entre els malalts, entre els menestrals, entre els universitaris, entre els intel·lectuals, etc. —i podria citar-vos molts casos— creava ambient de família, amb el qual tots aprenien a rebre Crist, com ho feien Marta, Maria i Llätzer.

Resulta molt lògic que cadascú, en la mesura de les seves particulars necessitats, procuri concretar ja des d'ara com tractarà personalment la Mare de Déu en aquestes setmanes, amb l'afany de veure germans en els altres, a totes hores. Potser podem

posar més atenció i més afecte en el
rés diari del Rosari i en la
contemplació dels misteris; o acudir
en pelegrinatge —acompanyat potser
d'una altra persona— a algun dels
santuaris o ermites dedicats a la
Mare de Déu, a la ciutat on habitem o
en les seves proximitats.

A l'Opus Dei vivim durant aquest
mes el costum del *Romiatge de maig*,
que el nostre fundador va començar
l'any 1935. Posem ja els seus fruits
espirituals a les mans de la nostra
Mare. Perquè, com precisa sant
Josepmaria, «Maria edifica l'Església
contínuament, l'aplega, la manté
compacta. És difícil tenir una
autèntica devoció a la Mare de Déu i
no sentir-se més vinculats als altres
membres del Cos Místic, més units
també al seu cap visible, el Papa»
(*Ibíd*).

Considerar l'Església com a família
de Déu, porta a la meva ment també

la necessitat de difondre la veritat sobre la família, fundada sobre el matrimoni *d'un amb una i per sempre*, que —com afirmava el Papa a València, fa poc menys d'un any— «és l'àmbit privilegiat on cada persona aprèn a donar i a rebre amor» (Benet XVI, *Discurs en la Trobada mundial de les Famílies*, 8-VII-2006). Mai no realitzarem suficients esforços per promoure la doctrina cristiana sobre aquest punt, quan en molts països es minen —mitjançant lleis i costums injustos— els fonaments naturals de la institució familiar. Fa poques setmanes, vaig tenir l'alegria de reunir-me —a Roma— amb un nombrós grup de matrimonis, que assistien a un Congrés Internacional de la Família. Seguint els ensenyaments del Magisteri de l'Església, els vaig animar a continuar enfortint —amb la seva paraula i amb la seva vida— les arrels d'aquesta institució, que és

«un bé necessari per als pobles, un fonament indispensable per a la societat i un gran tresor dels esposos durant tota la seva vida» (*Ibíd.*).

Si la família és anomenada, amb raó, *Església domèstica*, ho és «perquè manifesta i realitza la natura comunitària i familiar de l'Església en tant que família de Déu. Cada membre, segons el seu propi paper, exerceix el sacerdoci baptismal, contribuint a fer de la família una comunitat de gràcia i d'oració, escola de virtuts humanes i cristianes, i lloc del primer anunci de la fe als fills» (Catecisme de l'Església Catòlica, *Compendi*, n. 350).

Característica essencial d'aquesta institució, en tant que comunitat fundada i edificada sobre l'amor — donació desinteressada als altres—, és que els seus membres han de saber gastar-se diàriament amb efectiva i afectuosa preocupació dels

uns pels altres. Allí no és possible que algú raoni com si la resta no existís; cadascuna, cadascú, ha de preocupar-se de les necessitats de la resta: resar els uns pels altres, ajudar-se, patir i alegrar-se amb les seves penes i amb les seves alegries. D'aquesta manera, tots contribuiran a tirar endavant el dolcíssim precepte, que porta amb si la fraternitat cristiana, amb una sembra de pau i d'alegria que necessàriament acaba influint en la societat.

El deure de *fer família* en cada llar és quelcom gratíssim, que incumbeix a tots: al pare i a la mare, als germans, als avis, a les persones que col·laboren amb el seu treball en la cura de la llar. És una tasca que a tots afecta, perquè tots hem de lluitar contra el "señoritismo", manifestació clara de l'afecció al propi jo. Lògicament, és feina prioritària dels pares, que han d'orientar tot el seu

projecte de vida, per sobre d'altres fins nobles, a la realització —el més acabada possible— del model de la Sagrada Família de Jesús, Maria i Josep. Encara que no puguin evitar-se completament algunes desavinences entre els cònjuges, els esposos cristians han d'aplicar-se a superar-les promptament, demanant perdó i perdonant.

Sant Josepmaria comprenia i disculpava aquestes debilitats, perquè, «com som criatures humanes, alguna vegada ens podem barallar; però poc. I després —afegia—, els dos han de reconèixer que tenen la culpa i dir-se un a un altre: perdona'm!, i donar-se un bona abraçada... I endavant! Però que es noti que ja no torneu a tenir litigis durant gaire temps. I davant els fills, petits o grans, no us baralleu mai. Encara que siguin molt menuts, els nens es fixen en tot» (Josepmaria

Escrivà, *Apunts d'una tertúlia*, 4-VI-1974).

Aquest panorama magnífic, filles i fills meus que viviu la vostra vocació divina en el matrimoni, es manifesta també en sacrificis generalment petits, encara que de vegades se us antullin grans. La responsabilitat de tirar endavant la vostre llar competeix —al cent per cent— al pare i a la mare, en tots els àmbits. Potser un dels cònjuges, per exigències del treball, passarà gran part del temps fora de la llar; però en tornar a casa, després de la jornada de treball —fins i tot esgotadora—, no pot desentendre's de fer grata la convivència a la resta dels membres de la família; com no pot dedicar-se a pensar amb egoisme en el propi descans. Heu de dedicar a l'altre cònjuge l'afecte i les atencions a què té dret, i als fills —sobretot en algunes èpoques més importants del

seu desenvolupament físic i afectiu—
el temps i l'afecte que necessiten.

Examineu, per tant, filles i fills meus casats, el vostre comportament a la llar. Penseu com millorar la vostra col·laboració en els treballs de la casa —que competeixen també als homes —; en com parleu amb calma de cadascun dels vostres fills, per orientar-los de comú acord; en com esteu disposats a retallar —quan faci falta— la vostra activitat fora de la llar, per atendre més la vostra família, que és sempre! el *millor negoci*, com assegurava sant Josepmaria. Especialment, quan els fills compten amb pocs anys, faciliteu a l'altre cònjuge el compliment dels seus deures cristians, com l'assistència a la Santa Missa o als mitjans de formació cristiana. Cerqueu els modes oportuns, certs que aquest esforç i aquest sacrifici redunda en bé de la família sencera.

En els paràgrafs precedents m'he dirigit més específicament a les persones casades, però desitjo recalcar que aquests deures i la substància d'aquests consells es poden aplicar a tots, perquè tots som responsables —cadascuna i cadascú en les seves circumstàncies personals — de crear i mantenir al nostre voltant un vertader aire i ambient de família. Què fas tu pels altres, excedint-te? Quin interès poses a donar pau i alegria als altres? Com demostres la teva disponibilitat per al que sigui? A l'oficina, al taller, al despatx, en el temps de descans, com conrees la fraternitat, l'ambient de llar?

D'altra banda, en escriure aquestes línies, penso de manera molt particular en el treball de les meves filles que s'ocupen de l'Administració dels nostres Centres. Precisament perquè exerciu, de mode molt semblant, la tasca de la Mare de Déu

a la llar de Natzarè, quant podeu influir, filles meves, en la bona marxa de cada persona, de cada Centre, de cada feina, de l'Obra sencera, de la societat, amb aquest servei amagat i silenciós que dóna sabor de família cristiana!

D'aquesta família magnífica que és l'Obra, he tocat dos moments que agraeixo a Déu. Fa quinze dies a Milà; abans-d'ahir vaig tornar de Berlín. En les dues estades, molts records de la vida del nostre Pare, que "vol" que a tota hora, totes i tots, "fem família".

Acudim molt a la Mare de l'Església i de l'Obra, perquè ens ensenyi a difondre per tot arreu els ideals de la família cristiana, amb les seves diferents conseqüències pràctiques, necessàries. Si alguna vegada comporten sacrifici, no oblidem que es presenten també com una font inesgotable d'alegria: el goig de qui

no pensa en si mateix, sinó que es gasta en una entrega generosa als altres, per Déu, com va fer Jesucrist.

Continueu resant molt per les meves intencions. Déu ha volgut que jo sigui el Pare d'aquesta família sobrenatural de l'Obra. Jo, sol, no puc res; recolzat en les meves filles i en els meus fills, amb la gràcia de Déu, ho podré tot: *omnia possum in eo, qui me confortat (Flp 4, 13)*. Recordeu-vos especialment d'encomanar als Numeraris que rebran l'ordenació sacerdotal, a Roma, el pròxim dia 26. Demaneu al Senyor que ens els faci molt sants, totalment dedicats al servei de les seves germanes i germans, i de totes les ànimes.

I reseu més, molt més, per Benet XVI, el Pare comú dels cristians, el Vicari de Crist en aquesta gran família de Déu sobre la terra, que és l'Església Santa.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de maig de 2007

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/carta-del-prelat-
maig-2007/](https://opusdei.org/ca/article/carta-del-prelat-maig-2007/) (05/04/2025)